

[Bonnichsen.]

tuelt skal betales tilbage, er måske i mange tilfælde nok så værdifuldt for de unge.

Som jeg ser af betænkningen, har undervisningsministeriet udarbejdet en fordelingsplan som grundlag for fordelingen af de ca. 1,5 mill. kr. Ifølge denne plan er der tale om ca. 19 000 elever, som derved får understøttelsesbeløbet forhøjet til ca. 200 kr. årlig pr. elev. Dette grundlag kan vi for vort vedkommende godt gå med til. Nu hører vi, at man fra anden side har ønsket nedsat et udvalg, og så må vi der se på, om det er muligt at komme med ændringer, der gør det mere tilfredsstillende, men såvidt jeg kan forstå, kan det kun være en lille brøkdel af de omtalte ca. 19 000 elever, som virkelig får en understøttelse, således at det beløb, som tildeles den enkelte, derved bliver langt større og virkelig kommer til at betyde noget. Vi kan, som allerede sagt, gå med til lovforslagene, selvom de naturligvis langt fra løser problemet, idet hele fonden derved i løbet af ganske få år er spist helt op. Det er også derfor, man foreslår en bestemmelse, som er såre rigtig, om, at loven skal revideres om to år. Jeg regner forsåvidt med, at når man forstår, hvor stor trang der er til en sådan understøttelse, vil man også på den ene eller anden måde finde midler til at fortsætte.

Også tanken om, at tilskuddet til midt-dagsbespisningen til økonomisk dårligt stillede studerende forhøjes meget betydeligt, har vor fulde tilslutning.

Med disse ord vil jeg gerne på min gruppes vegne med tak til den højtærede minister for lovforslagenes fremsættelse tilgive vor medvirken til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

P. N. Petersen (Røjle): Det ærede medlem hr. Bonnichsen mindede om den gamle romers ord, at penge lugter ikke. Jeg skal ikke benægte, at disse ord kan indeholde en vis sandhed, men det er i hvert fald sandhed med modifikation, og der er for mig ingen anledning til at lægge skjul på, at mine følelser overfor denne lovgivning er beherskede. Jeg kan i så henseende henviser til mine udtalelser her i salen, da lovforslaget om tipning var til behandling for fire år siden. Ligeledes finder jeg anledning

til at minde om, at mit parti stemte imod loven af 9. juni 1948, først og fremmest udfra den betragtning, at det offentlige ikke bør føle sig kaldet til at animere spillelidenskaben i befolkningen. Men vi talte for døve øren ved behandlingen af tipsloven for fire år siden, ganske simpelt fordi riget fattedes penge og den daværende højtærede finansminister havde regnet ud, at her var et objekt, hvor han — for at bruge et populært udtryk — kunne få lejlighed til at skære en fløjte, og når han så samtidig kunne få lejlighed til at vise idrætten og sporten et venligt sind og væsen, blev det nyttige og det behagelige forenet på en måde, der ikke kunne ønskes bedre.

Men for at forebygge enhver misforståelse må jeg straks sige, at det parti, jeg har den ære at tilhøre, agter at stemme for det foreliggende lovforslag, dels fordi det i det væsentligste omhandler studiefondens forvaltning og virksomhed, dels fordi denne lovgivning skal optages til revision i rigsdagssamlingen 1954—55. Så kan der måske blive anledning til at beskæftige sig med tipningen igen, og lykkeligtvis er der adskilligt, der tyder på, at tippementaliteten er af epidemisk karakter og før eller senere vil ebbe ud, hvad der efter min opfattelse vil være meget lykkeligt. Jeg vil gerne være med til at støtte idrætten, især gymnastikken, og det samme gælder det folkelige og kulturelle ungdomsarbejde under de forskellige former, men denne støtte bør efter min opfattelse ydes direkte fra det private og det offentlige side og ikke luskes frem gennem tipning eller andre besynderlige foreteelser.

Med disse bemærkninger skal jeg medgive de to lovforslag min meget moderate anbefaling.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg vil gerne udtrykke min taknemlighed over den forståelse, der her i tinget er vist for de unge studerendes vanskeligheder, og dernæst vil jeg gerne takke ordførerne, fordi de har givet disse lovforslag en så indgående behandling. Da der åbenbart er ønske derom, tænker jeg, der kommer en udvalgsbehandling, og hvis jeg bliver inviteret i det udvalg, kan jeg få lejlighed til der at udtale mig om enkeltheder, hvor-